

ОЛЕГ МАКСИМЕНКО

ВИРАНИ ПОЕЗІЇ З АНТОЛОГІЇ

«СВІТ СЛОВА. КРАМАТОРСЬКА ЛІТЕРАТУРА В ІМЕНА»

УКРАЇНО МОЯ

Є у світі козацька земля,
Черемшиною квітне, рясна,
А вербою шепоче зрання,
Україною зветься вона.
Повстає у слов'янській красі
Чарівних колискових пісень,
Що купають барвінок в росі
Ще з князівських славетних давен.
І душею у хвилі Дніпра,
Чумаків пам'ятає вона.
Їх шляхи соляні по степах
Позабуті тепер усіма.
А Говерла, мов зірка ясна,
На осерді гірських ланцюгів,
Над Європою сяє сповна
Янтарем вже багато років.
Є у світі козацька земля,
Що Софійським собором гучна,
А народом – і славна, й міцна,
Україною зветься вона.

Т. Г. ШЕВЧЕНКОВІ

Ти з хистом від Господа Бога прийшов
В народ, щоб співати поеми життя.
І славу козацьку на кулі земній
Увічнити словом міцним Кобзаря.

Я РОДОМ З ГАНІВКИ

Я родом з Ганівки,
Із селища верб,
Де лози й барвінки
Співають про степ.

Де казка з дитинства
Мандрує вночі,
Джерельця з намиста
Дзюрчать у корчі.

Кампличка розлога –
Історії світ,
Святиня від Бога
Вже кілька століть.

Там чути сопілки
Серпневий вертеп.
ЯЯ родом з Ганівки,
Із селища верб.

* * *

Я рідній землі
 уклонюсь
Обабіч Софії й Дніпра,
І в храмі душі
 помолюсь
За обрій блакитний
 Христа.
А спрагу у хвилях
 Дінця
Втамую, і в нашім саду
Послухаю казку митця,
По стежці дитинства
 пройду.
А серце в полоні
 рамен,
Де в висі ширяє

орел,
Тримаю як віру, здавен
В краю полинів
І джерел.

* * *

І храми полинуть до світла,
Коли я прокинусь далеко
Від неньки України, самотно,
Під клекіт вранішній лелеки.

А спогади в серці мажором
Порадують вельми миттєво:
За землю з Софійським собором,
Що квітнем співає вишнево.

НІЧНИЙ ШЛЯХ

Гуля місяць по діброві,
Таночок водять зірочки,
І сниться мила чумакові,
І хата, й рідні діточки.

А віз чумацький все мандрує
Степами вільними на Дін,
І пісня ллється, мов торує
Шлях кволий, схований в полин.

* * *

Дінець виграє на бандурі,
І човен по струнах пливе.
У хащах дуби по статурі
Гуртуються в коло живе.

А Гори Святії, мов килим,
З небес подарований Богом,

Навіки залишиться білим
України казковим острогом.

* * *

На руїнах століть і в раменах віків
Ми будуємо бані слов'янських церков,
Щоб могутній і файний України засів
Вже ніколи не бачив крицевих оков.,